

Sygn. akt: I 1 C 249/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	protokolant Jowita Rejman

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2018 r. w Gdyni

sprawy z powództwa S. (...) S. z siedzibą w G.

przeciwko G. M.

o zapłatę

I. Oddała powództwo;

II. Zasądza od powoda S. (...) S. z siedzibą w G. na rzecz pozwanego kwotę 230 zł. (dwieście trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód S. (...) S. z siedzibą w G. (dalej: (...)) w dniu 4 kwietnia 2007 r. wniósł pozew o zasądzenie solidarnie od pozwanych J. B. i G. M. kwoty 4.123,84 zł wraz z odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej ustalonej uchwałą zarządu (...) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, nadto

o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego – według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 9 października 2000 r. udzielił J. M. pożyczki

w kwocie 1.832,58 zł, która miała zostać spłacona w miesięcznych ratach, wg ustalonego harmonogramu do dnia 27 listopada 2002 r. Powód wyjaśnił, iż J. M. nie spłacała udzielonej pożyczki, zaś

w dniu 25 grudnia 2003 r. zmarła, nie regulując należności wynikających z zawartej umowy pożyczki. Powód nadmienił, że w wyniku przeprowadzonego postępowania spadkowego, Sąd Rejonowy

w L. postanowieniem z dnia 22 czerwca 2004 r. stwierdził, iż spadek po zmarłej J. M. nabyli jej zstępni – J. B. i G. M.

– w 1/2 części spadku każdy z nich, przyjmując spadek wprost.

/pozew - k. 3-4/

Nakazem zapłaty z dnia 24 kwietnia 2007 r. wydanym w sprawie o sygn. VIII Nc 2763/07 Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty z dn. 24.04.2007 r. – k. 25/

W pismach z dnia 12 sierpnia 2016 r. pozwani wnieśli o doręczenie przedmiotowego nakazu zapłaty, wskazując iż nakaz ten uprzednio doręczony był na adres, pod którym pozwani nie zamieszkiwali.

/pisma pozwanych z dn. 12.08.2016 r. – k. 37,39/

Nakaz zapłaty wydany w niniejszej sprawie uprawomocnił się w stosunku do pozwanej J. B. w dniu 22 grudnia 2016 r. Pozwany G. M. złożył natomiast skutecznie sprzeciw od przedmiotowego nakazu, w treści którego wskazał, że pozwani nie wiedzieli o istnieniu zadłużenia, bowiem wszelka dotychczasowa korespondencja kierowana była na adres nie będący adresem ich zamieszkania. Pozwany G. M. oświadczył, iż uznaje roszczenie co do kwoty 1.334,42 zł nadto wskazał, że na podstawie nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2007 r. prowadzone było postępowanie egzekucyjne.

/sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z załącznikami – k. 89- 96/

W piśmie procesowym z dnia 6 kwietnia 2017 r. powód wskazał, w oparciu o tytuł wykonawczy wydany w sprawie VIII Nc 2763/07 prowadzona była egzekucja (sygn. akt KM 2795/16), w wyniku której roszczenie z tytułu kapitału i odsetek dochodzone w niniejszej sprawie zostało spłacone, zaś postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku A. S. umorzył postępowanie.

/pismo procesowe powoda z dn. 6.04.2017 r. – k. 123/

Na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2018 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

/protokół rozprawy z dn. 3.04.2018 r. – k. 223/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 października 2000 r. pomiędzy S. (...) F. S. w G. a J. M. zawarta została umowa pożyczki o nr (...) na kwotę 1.832,58 zł na warunkach określonych umową oraz Regulaminem udzielania kredytów i pożyczek (...) im. (...), stanowiącym załącznik do umowy. J. M. zobowiązała się do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami w miesięcznych ratach w terminie do dnia 27 grudnia 2002 r.

/niesporne; vide: umowa pożyczki – k. 12/

W dniu 25 grudnia 2003 r. J. M. zmarła.

/niesporne; vide: odpis skrócony aktu zgonu k. 13.

Sąd Rejonowy w Legnicy postanowieniem z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 577/04 stwierdził, że spadek po J. M. na podstawie ustawy nabyli wprost jej zstępni – J. B. i G. M. – w 1/2 części spadku każdy z nich.

/niesporne; vide: postanowienie SR w Legnicy k. 14/

Pismami z dnia 19 lutego 2007 r. kierowanymi do J. B. i G. M. na adres: ul. (...) w L., S. (...) S. z siedzibą w G. wezwała ww. jako spadkobierców zmarłej J. M. do zapłaty kwoty 4.060,95 zł, tytułem zwrotu należnego świadczenia wynikającego z pożyczki udzielonej J. M. w dniu 9 października 2000 r. Wysokość zadłużenia w kwocie 4.060,95 zł stanowi sumę: kapitału pożyczki w kwocie 1.334,42 zł i odsetek w kwocie 2.726,53 zł

/niesporne; vide: wezwania wraz z kserokopią dowodu nadania przesyłek – k.15-18/

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku A. S. w sprawie o sygn. akt KM 2795/16 prowadził postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni w

dniu 22 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt: VIII Nc 2763/07, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 27 stycznia 2016 r. W toku postępowania wyegzekwowano całość należności.

/niesporne; vide: pismo komornika z dn. 12.08.2016 r. – k. 93/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie była kwestionowana przez pozwanego, a nadto nie budzą one wątpliwości Sądu co do swojej autentyczności i prawdziwości. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 9 października 2000 r. zawartej z J. M. wskazując, iż pozwany G. M. jako spadkobierca J. M. odpowiada za długi spadkowe, w tym za niespłaconą przez J. M. pożyczkę (art. 1034 § 1 k.c.).

Między stronami procesu bezsporny był fakt zawarcia przez powoda oraz J. M. w/w umowy oraz fakt, iż J. M. przed śmiercią nie spłaciła całości pożyczki. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało również, iż spadkobiercą ustawowym zmarłej jest jej syn G. M..

Pozwany wskazywał, iż w toku prawomocnie zakończonych postępowania egzekucyjnego doszło do spłaty całości zadłużenia łącznie z kosztami egzekucji. Nadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Jak stanowi art. 117 k.c., roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego. Roszczenie nie gaśnie, nadal jest uznawane za prawnie istniejące, jednakże wyłączona zostaje możliwość jego przymusowego zrealizowania.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

W związku z tym, iż przepisy regulujące umowę pożyczki nie wprowadzają szczególnego terminu przedawnienia dla roszczeń pożyczkodawcy, do roszczeń strony powodowej zastosowanie znajdzie wskazany wyżej przepis. Mając natomiast na uwadze, iż roszczenie dochodzone przez stronę powodową ma swoje źródło w umowie zawartej w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, stwierdzić należy, iż podlegało ono trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wskazać należy, iż roszczenie staje się wymagalne z nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania (por. wyrok SN z 3.02.2006 r., I CSK 17/05).

W niniejszej sprawie datę wymagalności roszczenia wiązać należy z chwilą śmierci J. M., a więc z dniem 25 grudnia 2003 r. Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 4 kwietnia 2007 r. (data nadania w placówce pocztowej operatora publicznego), tj. po upływie trzyletniego okresu przedawnienia.

W rozpoznawanej sprawie nie nastąpiło jakiegokolwiek ze zdarzeń powodujących przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia. Strona powodowa nie wykazała przeciwnych okoliczności.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku i na mocy art. 720 § 1 k.c. a contrario oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. i zasądził od powoda jako strony przegrywającej postępowanie na rzecz pozwanego kwotę 230 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, która stanowi kwotę zwrotu kosztów związanych z dojazdem pozwanego na rozprawę w dniu 26 października 2017 r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.